

Jess Kidd

**HET HUIS
VAN DE
VERZAMELAAR**

Vertaling Angela Livestro

HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Jess Kidd
Oorspronkelijke titel: *Hoarder*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Livestro
Omslagontwerp: Irwan Droog
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0097 8
ISBN 978 94 027 5517 6 (e-book)

NUR 302
Eerste druk mei 2018

Originele uitgave verschenen bij Canongate Books Ltd, Edinburgh
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
™ en ® zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hij beweegt zich op een wonderlijke manier door zijn troep. Hij loopt altijd wat voorovergebogen en scheurt door de gangen als een roekeloze motorrijder in een haarspeldbocht. Hij galoppeert en springt door de valleien en over de heuvels, draaft en hopt over de rotspunten en kloven van een onwaarschijnlijke verzameling ouwe troep. Af en toe houdt hij in om over een of ander obstakel te klimmen en klapt zijn benen dan in als campingstoeltjes. Dat alles doet hij met een trots geheven kin en een lijf dat er losjes bij hangt, alsof zijn grijzende kaak aan de touwtjes van een onzichtbare poppenspeler verbonden is. En bij elke stap laat hij de ruggen van zijn grote knoestige handen over de oppervlakken glijden. Voor een man die zo lang en zo oud is, verplaatst hij zich verrassend gemakkelijk.

Zelf beweeg ik me niet zo. Ik waad meer, struikel over dozen en stapels gordijnen waar het weer in zit, raak verstrikt in kabels, blijf haken aan kapstukken en word aangevallen door strijkplanken die zomaar ergens uitsteken. Ik strompel over langspeelplaten, boeken, dekens vol vlekken, een hele verzameling vette vuilniszakken, tuinharken, antieke mangels, lakleren damesschoenen en een blender die ook raspt en schilt en die nog niet uit de verpakking is geweest. En katten, heel veel katten.

Allerlei soorten katten: rode, zwarte, gestreepte, cyperse en gevlekte. Slapende katten, loerende katten, krabbende katten en katten die op kussentjes aan hun kont zitten te likken, of die elkaar bestijgen onder omgekeerde dozen of hun behoefte doen op dikke stapels kranten.

Ik doe mijn best om niet op de details te letten, maar er zijn altijd wel wat dingetjes die mijn aandacht trekken. Een dode muis in een theekopje, een stenen paardje zonder hoofd, de roze arm van een paspop, dat soort zaken. Ik ben nogal morbide aangelegd.

Vanochtend ben ik de noordwestelijke hoek van de keuken aan het uitgraven. Ik ben begonnen met de bovenste laag, bestaande uit een stapel regionale kranten uit september 2015, en heb me inmiddels al door eindeloze lagen geschiedenis geworsteld. Toen ik was aanbeland bij een handvol wedformuliertjes (uit maart 1990), die aan het linoleum geplakt zaten, kon ik vaststellen dat deze vuilnisbelt al minstens vijftwintig jaar niet meer was opgeruimd. Nu ik een aantal loopgraven heb ontsloten en zelfs een gasfornuis heb blootgelegd, ben ik inmiddels enthousiast de gaspitten aan het schoonmaken.

Ik tel (zing maar mee):

Zeven vergane pissebedden
Zes verschrompelde spinnen
Vijf zwarte vuilniszakken
Vier keukenrollen
Drie vaatdoeken
Twee schuursponsjes
En een fles dikke bleek, extra sterk.

Ik draag een wegwerpschort, extra-ondoordringbare rubberhandschoenen en een mondkapje vanwege de stank en de schimmelsporen.

Bij de keukendeur staat hij naar me te staren, Mr. Cathal Flood – bijna een meter langer dan normaal, want hij staat op een berg afgedankte tapijttegels. En aangezien hij al behoorlijk lang is van zichzelf, lijkt hij nu wel een reus: een lange, graatmagere, vervuilde oude reus. De ogen die me aanstaren liggen diep in hun kassen en zijn griezelig bleek: het fletse ijsblauw van poolhondenogen.

‘Hoe haal je het in je hoofd om al die pakken en zo weg te gooien?’ Hij praat langzaam en vreemd hard, alsof hij zijn stem aan het uitproberen is. ‘Al mijn spullen zijn weg, en ik had ze nog nodig.’

Ik draai me naar hem om, net Darth Vader met dat kapje voor mijn mond, en haal mijn schouders op. Ik hoop dat uit mijn schouderophalen diep respect voor zijn weg te gooien bezittingen spreekt

(twintig vuilniszakken vol lege sardineblikjes), maar ook de spijtige noodzaak om eens wat praktischer te gaan leven.

Hij knijpt zijn priemende ogen tot spleetjes. 'Jij bent een rotwijf, hè?'

Ik trek mijn mondkapje nu af. 'Ik ben op zoek naar uw gasfornuis, Mr. Flood. Ik dacht, dat is fijn voor de magnetron, dan kan die eens een beetje uitrusten.'

Hij kijkt me aan, zijn mond een strakke, venijnige streep. 'Ik zou je eigenlijk moeten vervloeken,' zegt hij, en er klinkt iets van een snik door in zijn schurende, dikke accent. 'Ik zou je eigenlijk naar de hel moeten wensen.'

Ga je goddelijke gang maar, zeg ik tegen mijn Brillo-sponsje.

Met bleek teken ik hartjes op het mottige fornuis en begin dan weer te schrobben. Mr. Flood staat in gebroken Iers te mopperen aan de andere kant van de keuken.

'Prachtig, hoor,' mompel ik. 'U hebt de stem van een dichter, Mr. Flood. Een en al zwaarmoedigheid en ellende.'

Ik ga energiek met een theedoek tekeer in de hoeken van het fornuis, terwijl Mr. Flood overschakelt op het Engels. Hij wenst me een vruchteloze schoot toe (voor de verandering), dat ik nooit meer naar de wc kan, dat alle helse demonen zich aan me vergrijpen (zowel tegelijk als een voor een), een ernstige keelvernauwing, genadeloze jeuk in het kruis en een eeuwigheid in de hel met brandende ogen.

Dan zwijgt hij ineens en ik kijk op. Hij duwt een hand door zijn suikerspinnerige haar (een witte stralenkrans, een spinragmagneet, gevoelig voor statische elektriciteit) en klopt er zo'n beetje op, alsof hij zichzelf toonbaar probeert te maken. Dan tilt hij zijn nog altijd donkere rupsen van wenkbrauwen een fractie op en houdt zijn hoofd een beetje schuin. Het effect is vreemd genoeg heel charmant; hij heeft zo wel wat weg van een stokoude misantropische eekhoorn. Zijn mond gaat aan het werk met een reeks gesmoorde samentrekkingen, als een buikspreker met de hik.

'Gaat het wel, Mr. Flood?'

Hij haalt diep adem en ontbloot zijn bevedekte kunstgebit. Dan dringt het tot me door dat hij glimlacht.

Ik lach zo'n beetje mee.

'Verlies jij dan echt nooit je geduld?' vraagt hij.

Ik kijk hem aan, op zoek naar tekenen dat hij dadelijk in de aanval gaat. 'Nee, Mr. Flood, ik ben een zonnig type.'

'Dan hebben wij mooi mazzel, of niet soms, Drennan?' zegt hij, en hij klopt even op de muur en daalt de berg tapijttegels af en waadt door de gang, terug naar waar hij vandaan kwam.

Ik staar naar de natte plek op de achterkant van zijn broek.

Ik ben nu al bijna een week aan de slag in het huis van Mr. Flood en hij heeft eindelijk mijn naam gezegd.

Ik beschouw dat als een bescheiden succesje.

Sam Hebden, een genie met geriatrische patiënten dat voor een enorm bedrag is ingehuurd bij een beter bureau dan het onze, hield het drie dagen uit voor Mr. Flood hem met een hurleystick van zijn erf verjoeg. Ik heb het genoeg niet gehad hem te ontmoeten, maar ik neem aan dat Sam er kapot van was.

Misschien had de casemanager, Biba Morel, toch gelijk gehad toen ze ons aan elkaar koppelde: Cathal Flood, dit is Maud Drennan. Biba's volgevreten stem klonk overdreven opgewekt toen ze me die dag belde. Ik zag haar zo voor me, achter haar bureau gepropt, sabbelend op een met slagroom gevulde éclair. Haar hangwangen zwabberden vast verrukt heen en weer terwijl ze door haar dossier bladerde en de toverkunsten verrichtte waar ze om bekend stond: het bij elkaar brengen van bejaarde etterbakken en minimumloonslaven. Biba, de cupido van de sociale hulpverlening, gekleed in een pakje met elastiek in de taille en een bloemetjessjaal, en met een honingzoete stem, blij als ze was dat ze alweer een spectaculaire cliënt-zorgverlenerrelatie had weten te faciliteren.

Ik luisterde nauwelijks, maar als ik dat wel had gedaan had ik dingen gehoord als: 'hogere vergoeding', 'wel een uitdaging', 'mishandeling', 'hoarder' en 'verbinding'. Dan was ik het zonder meer met haar

eens geweest dat Mr. Flood en ik, aangezien we allebei uit Ierland kwamen, dol waren op vioolmuziek en gezellige open haarden en we de overtuiging deelden dat elfjes heel boosaardig kunnen zijn. Om nog maar te zwijgen van het aangeboren talent om iedereen onder de tafel te drinken, terwijl we opgaan in licht melancholiek gemijmer over de teloorgang van de wilde schoonheid van ons land.

Maar nu ik de situatie zo eens overzie, is mijn optimisme toch tanende.

Zelfs het toilet in Mr. Floods gotische puinpaleis tart elke beschrijving. Deels balzaal, deels grot, en met een grote zwarte paardentrogachtige wastafel van zwart marmer en hoog hangende muurlampjes met gevlamde kapjes. Een antieke stortbak torent uit boven de monumentale troon – een meesterwerk van craquelé keramiek. Het kleurenschema is gruwelijk ongezond: het schilderwerk is gifgroen en de tegels zijn blauw-zwart-groen geaderd als een overrijpe kaas. Het zeil, op de plekken die ik aangeveegd heb, heeft een motief van bruine ruitjes, net een rijtje keurig geordende bloedvlekken.

In een hoek drijft een beenloze barbiepop op een oceaan van afhaalmenukaarten. Haar glimlach is dapper en stralend. Ik vraag me af of ze soms deel uitmaakt van een soort kunstinstallatie, net als de abstracte, expressionistische poepspetters op de muur en het mokkenrekje in de pleepot.

Misschien kan ik dit beter een andere keer doen. Misschien kan ik het beter überhaupt niet doen.

Wat zacht gerommel zegt me dat Mr. Flood door de gang ijsbeert. Hij houdt me van achter stapels dozen en ontmantelde televisietoestellen al de hele middag in de smiezen, terwijl ik me door zijn interieur wurm in mijn wegwerpschort.

Ik weet zeker dat hij iets in zijn schild voert.

Uit mijn ooghoek zie ik hem een archiefkast naar de deuropening slepen. Hij gaat erbovenop zitten, schudt zijn talloze lagen kleding op en vouwt zijn lange, magere benen uit als een stokoude, hooghartige kraanvogel.

Dan: 'Ik heb zitten denken, Drennan.'

'Knap van u, Mr. Flood.'

Vervolgens: niks.

Ik werp een blik zijn kant op en wacht af. Hij staart naar de handen die op zijn knieën rusten, en ik volg zijn blik. Handen zo groot dat hij er een meloen mee kan omvatten, op het oog slanke en handige vingers, als die van een pianist of een chirurg. Op de knokkel aan zijn pols zit een veeg verf, en hij heeft lange, gekromde nagels, sterk als hoorn. Hij draagt een paar geruite overhemden, allemaal met volgepropte borstzakken, waardoor het lijkt alsof hij meerdere scheef hangende borsten heeft. Om zijn hoofd heeft hij lukraak een sjaal gewikkeld en aan zijn voeten draagt hij puntlaarsjes met touw in plaats van veters. Alleen de tenen al lijken een meter lang. Ze krullen op aan het eind, dreigend als de staart van een schorpioen.

Ik zet mijn veiligheidsbril op en stort me weer op het toilet, en trek snel het mokkenrekje uit de pot. Zonder adem te halen doe ik er drie plastic zakken omheen, die ik dichtbind voor ik aan mijn bleekoffensief begin.

'Maud Drennan.' Hij spreekt mijn naam langzaam uit, alsof hij hem proeft, ervan geniet. 'Moet je jou nou eens zien, met je hoofd in de plee. Kom er nou maar gewoon uit, dan kan ik met je praten.'

Dat is weer eens wat anders: het wil praten.

Ik trek de ouderwetse stortbak door. Er komt een golf roestkleurig water uit.

'Waar wilt u het over hebben, Mr. Flood?'

'Het huis: wat vind je ervan?'

Ik kijk naar hem op. Hij kijkt ziekelijk geamuseerd, alsof hij de helft van de poten van een spin heeft uitgetrokken en nu toekijkt hoe die spin rondjes ligt te tolleren.

'Het is een geweldig huis.'

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Je bent bang voor het huis, en je bent bang voor mij. Dat zie ik aan dat benepen smoeltje van je.'

‘Ik kijk absoluut niet bang of benepen, Mr. Flood.’

‘Ik werk je op de zenuwen.’ Zijn stem verzacht. ‘Nou niet tegen me gaan liegen, Drennan. Ik kan het aan je ogen zien.’

‘Zo belangrijk bent u nou ook weer niet,’ grom ik in de toiletpot.

Hij zit er een poosje zwijgend bij, en zegt dan nog zachter: ‘Je hebt een paar prachtige kijkers. Zo bruin als een kersverse kastanje.’

Ik spuit bleekmiddel onder de rand.

‘Of een gepolitoerde notenhouten tafel.’

Ik begin te schrobben.

‘In het licht zit er een amberkleurige gloed over, als bij een goede cognac.’

Ik schrob nog harder.

‘Had een zusje met precies zulke ogen,’ zegt hij. ‘Die doorboorden de borst van een man op tien passen afstand, en op vijf passen had ze zijn hart te pakken. Ogen waar de kerels in verdronken. Als warme stroop.’

Ik kom overeind en schenk hem een vernietigende blik. Hij kijkt bloedserieus terug, en zuigt ernstig op zijn kunstgebit, zonder een spoortje ironie.

‘Het was natuurlijk een wonder dat ze überhaupt ogen had,’ zegt hij. ‘Als je nagaat dat...’

‘Als je wat nagaat?’

Hij haalt een pakje vloeitjes en een zakje shag uit zijn borstzak, en legt ze op zijn knieën. Hij kijkt me sluw aan. ‘Wil je weten waarom mijn zusjes ogen zo’n wonder waren?’

Ik haal mijn schouders half op, wat wil zeggen dat ik het niet speciaal hoeft te weten, en draai me weer om naar de stortbak, die ik nog maar een keer doortrek om iets te doen te hebben. Maar het is nog te vroeg: het mechanisme maakt een rammelend geluid en er komt geen water. Ik zal moeten wachten.

Mr. Flood wacht ook af. Met kalme, geoefende bewegingen begint hij op zijn lange dijbenen een sjekkie te rollen. Zijn grote handen gaan voorzichtig en handig te werk. Ik doe mijn best niet naar hem

te kijken. Hij likt aan het gomstrookje van zijn vloei, en knijpt met zijn lippen de losse tabak uit de eindjes.

‘Het begon allemaal met de wespen.’ Hij steekt zijn sjekkie op en neemt een trek.

‘De wespen?’

Hij blaast rook uit. ‘Het is me nogal een verhaal; wil je het horen?’

‘Gaat het lang duren?’

‘Nee, hoor.’ Hij schenkt me een listig glimlachje en zijn blauwe ogen lichten op. ‘In mijn jonge jaren hield ik wel van een uitdaging.’

‘O ja?’

‘Ik ging geen enkele weddenschap uit de weg. Ik beet in de buik van een dode kikker, poepte op de stoep van meneer pastoor, of ik sliep op het graf van die enge Mrs. Gillespie.’

‘Hebt u dat allemaal echt gedaan?’ Ik laat de stortbak voor wat hij is, doe het deksel op de toiletpot en ga zitten.

‘Zeker. Ik was een rotjoch.’

Ik moet lachen, ik kan er niks aan doen.

Hij lacht ook, verrukt. ‘Op een dag daagden de kinderen in de buurt me uit om bij Mrs. Clancy in de tuin in haar boom te klimmen om eens flink tegen haar wespennest te slaan. Zo’n groot nest heb je echt nog nooit gezien. Het had jarenlang ongestoord kunnen door-groeien, dus het had zich helemaal om de stam gedraaid.’

Mr. Flood pauzeert even voor het effect, en neemt nog een trek van zijn sigaret. ‘Mr. Clancy had zijn vrouw al honderd keer beloofd dat hij er wat aan zou doen. Maar iedereen wist dat hij als de dood was voor wespen, omdat hij een keer in het puntje van zijn piemel gestoken was, toen hij in een heg had staan pissen.’ Mr. Flood spreidt zijn benen en wijst met klem naar het afhangende kruis van zijn broek.

‘Ik weet wat een piemel is, Mr. Flood.’

Alsof hij me uitlacht, maakt de stortbak een gorgelend geluid.

Hij grijnst. ‘Aha. Op een dag ging het gerucht dat Cathal Flood de strijd met Clancy’s wespen aanging. Dus er zat niks anders op dan

dat ik met een eind touw en een flinke stok naar het huis van de Clancy's ging.'

Hij staart een poosje met een brede glimlach naar zijn knieën. 'Alle kinderen uit de hele buurt kwamen kijken hoe ik in die boom klom. Ik schoot omhoog en kon het nest al snel van dichtbij bestuderen.' Hij fronst. 'Daar waren ze hoor, die enorme, lange rotzakken. Ze vlogen af en aan, en kropen over elkaar heen met die dikke konten vol gif.'

Boven mijn hoofd borrelt het water nerveus door de leidingen.

'Maar ik hield me groot en gaf met mijn stok een flinke mep tegen het nest. Beneden op de grond begonnen alle kinderen te joelen en te springen terwijl de wespen wakker werden en het nest uitkropen.'

Hij kijkt me strijdlustig aan. 'Mijn volgende zet was heel brutaal. Ik ging rechtop op de boomtak staan en gaf het nest een flinke mep. Het viel als een opgedroogde blaar van de boom, midden tussen de kinderen op de grond. Iedereen schoot alle kanten op, de tuin in. We staarden allemaal verbluft naar het nest.' Mr. Flood aarzelt en kijkt me aan alsof hij een vraag van mij verwacht.

'Hoezo? Wat viel er dan te zien?' vraag ik.

Mr. Flood leunt naar voren en zet grote ogen op. 'Niets.'

'Niets?'

'Dat was het hem juist,' zegt hij. 'Er gebeurde helemaal niets. Het nest lag er bewegingloos bij. Gedeukt, maar intact. En stil. Het gaf geen kik. Dus kwamen de kinderen langzaam dichterbij. Maar niks. En dus kwamen ze nog dichterbij. En er gebeurde nog steeds niks.'

'Waren de wespen soms dood?'

Er verschijnt een lachje om zijn mond. 'Ik sprong uit de boom en iedereen kwam om me heen staan en er volgde een discussie of ik op het nest moest stampen. En toen hoorde Ruth het.'

'Wat hoorde ze?'

Hij kijkt alsof hij hiervan geniet. Hij heeft de juiste toon: vleierend. 'Terwijl we discussieerden, was mijn kleine zusje naar het nest gehobbeld en op de grond gekropen. Ze boog haar hoofd en luisterde. Weet je wat ze hoorde?'

Ik knik langzaam.

‘Een laag, boos gezoem. Het geluid van duizenden wespen die protesteren,’ zegt hij. ‘Ruth heeft in haar onschuld het nest opengemaakt. Ze wiegde het in haar armen en begon het een slaapliedje te zingen.’

Hij steekt zijn sigaret nogmaals aan en tikt as in een nabijgelegen gebroken soepterrine. ‘Natuurlijk had ik dit allemaal niet opgemerkt, want er was inmiddels een ruzie uitgebroken. Ik weigerde verder te gaan met het nest, maar de kinderen waren op het spektakel afgekomen. Ik stond op het punt om in te stemmen met het eten van een dode wesp, minus de angel, want ik was niet helemaal gek, toen een van de kinderen aan mijn mouw trok en met afschuw naar de andere kant van het erf wees.’

Ik sta op de rand van de wc-bril; de stortbak is ook geklonken: hij houdt het water vast. ‘Wat was het?’

Mr. Flood fronst: ‘Ruth. Zittend op de grond, niet groter dan een melkemmer. Haar gezicht een masker van furieuze insecten.’

Mr. Flood fronst. ‘Ruth. Ze zat op de grond, niet groter dan een melkemmer. Haar gezicht een masker van woedende insecten.’

Ik schudde mijn hoofd.

Hij leunt wat naar voren, zijn stem gestold van walging. ‘Ze krioelden over haar heen. Er kwam geen geluid uit haar mond, die ze had geopend alsof ze had willen schreeuwen. Er kropen alleen wespen in en uit.’

‘Sodemieters,’ fluister ik.

‘De wespen begonnen zich te verspreiden, in een dikke, woedende, krioelende laag. Binnen de kortste keren was het enige wat niet door de wespen bedekt was een klein uitgestoken vingertje.’ Hij doet Ruth na met zijn oude wijsvinger met de dikke, verhoorde nagel.

En het valt me op hoe volkomen overtuigend hij is, met die bleke ogen vol emotie en zijn van angst vertrokken kaken.

‘Toen kwam ik in actie, God sta me bij, Drennan. Ik pakte mijn stok en begon die klootzakken van haar af te slaan. De anderen stonden vol afschuw toe te kijken achter muurtjes en vanuit greppels. Maar ik hield vol, hield mijn arm voor mijn gezicht, en mepte tegen

de wespen totdat Ruth omviel en Mrs. Clancy krijsend de tuin in kwam lopen.'

Hij haalt zijn hand over zijn voorhoofd en fronst diep. 'Mr. Clancy probeerde me weg te trekken en Mrs. Clancy probeerde Ruth te bedekken met een deken, maar ik bleef maar uithalen met de stok.'

Het dringt tot me door hoe stevig ik de toiletborstel vastheb. Ik leg hem neer.

Hij kijkt me aan met een ernstig gezicht. 'En toen, ik zweer het, stegen al die beestjes als één woeste wolk op en zoemden weg over het weiland. Ik gooide mijn stok op de grond, zwaaide Ruth over mijn schouder en droeg haar zonder verder na te denken naar de heilige bron.'

'De heilige bron?'

'Een paardentrog aan de weg die uit de stad leidde, maar men beweerde dat die bijzondere krachten bezat.' Hij kijkt me even aan. 'Ach, dat lieve Ierland van vroeger; een theekopje met water had er al helen-de kracht. En die bron van ons deed wonderen bij de klierziekte.'

'De klierziekte?'

'En tien kilometer richting de kust was een vijver die je van je zere keel afhielp. Ik holde de weg op, gooide de baby in het water en hield haar kopje onder.' Zijn gezicht betreft. 'Ik kon niet eens meer zien of ze nog ogen had. Haar gezicht was tot moes geprikt, een gifzee. Haar handje dreef omhoog en stak uit het water alsof ze naar me zwaaide, hoewel ik vrij zeker was dat ze niet meer leefde.'

Hij kijkt naar de vergeten peuk tussen zijn vingers. Dan pakt hij zijn aansteker. 'Maar de heiligen hadden die dag hun oren open, en het water in die trog verrichtte wel degelijk een wonder. Want toen ik haar uit het water tilde, haalde Ruth diep adem en begon te huilen. En toen zag ik dat er geen spoortje meer te zien was op het kind. Nog geen bult. Geen plekje. Ik trok haar jurkje uit en draaide haar rond en rond. Ze tolde huiverend, maar was volkomen ongeschonden.'

'De Heilige Gobnait,' mompel ik.

De Heilige Gobnait met haar lichtblonde haar en kalme gezicht, zo mooi in haar gouden jurk en haar diadeem. Glimlachend kijkt ze

naar de vriendelijke bij die op haar vinger is geland. Ik werp een blik achter me, half in de verwachting dat ze daar tegen het aanrecht geleund zal staan, maar ze is er natuurlijk niet. Geen weldenkende heilige zou zich in dit huis wagen.

Mr. Flood fronst. 'Wat?'

'Die heilige die je die dag verhoorde was Gobnait. Eigenlijk is ze van de bijen, maar ze kon vast ook prima helpen met die wespenprikken.'

Hij kijkt verwonderd. Ik heb een steentje in zijn verhaal gegoooid; nu zijn er rimpelingen, en is het beeld vervaagd.

'Dus Ruth heeft het overleefd?' vraag ik.

Hij knikt. 'Maar ze werd nooit meer de oude. Ze was veranderd. Ze begon in zichzelf te praten.' Hij schenkt me een vertrokken lachje. 'Ze zei dat ze dan aan het praten was met de doden.'

'De doden?'

Er komt een echoënde oprisping uit de stortbak.

Mr. Flood kijkt ernaar, afgeleid. 'Mama nam haar mee naar meneer pastoor en papa bood aan om het uit haar te slaan, maar Ruth bleef doorkletsen. Totdat ik een keer met haar ben gaan zitten en haar vertelde dat ze haar talent voor zich moest houden als ze haar jeugd wilde overleven.'

'En, deed ze dat?'

'Dat deed ze. Vanaf die dag sloop Ruth altijd de deur uit als ze weer eens die drang voelde, en dan fluisterde ze tegen het tuinhek. Dus in zekere zin liep dat allemaal goed af.'

'In zekere zin,' herhaalde ik op vlakke toon.

'Maar de grootste verandering vond plaats in haar ogen, en dat kon Ruth niet verbergen.' Hij glimlacht naar me. 'Daar hing een soort tries-te glans over, een tragische gloed, net paarlemoer, weet je wel?'

Ergens diep in mij wordt iets beroerd, lenig en onverkwikkelijk als een oude slang die omrolt in het zand. Mijn adem stokt; mijn zenuwen gieren.

Ik houd mijn toon luchtig. 'Dus geen kastanjes?'

Mr. Flood staart in de verte. 'Weet jij hoe parels worden gemaakt? Een piepklein korreltje weet zich in de schelp te wurmen, op het allerzachtste plekje.' Hij maakte een draaiend gebaar met zijn vingertoppen in zijn handpalm. 'En de oester bedekt het irritante korreltje zodat het glad wordt en verdraaglijk.'

Ik kan niet antwoorden.

'Een parel is een eeuwige traan,' fluistert hij. 'Ingezwachtelde pijn.'

Ik staar hem aan.

'En precies op die manier vind je de mooiste ogen in de gezichten van vrouwen die hebben geleden.' Hij glimlacht. 'De pijn ligt onder hun glanzende oppervlakte. Zoals ik al zei, Drennan, jij hebt prachtige ogen.'

De stortbak rochelt gespannen en ik breng mezelf in herinnering dat deze oude man geen idee heeft van de pijn onder mijn glanzende oppervlakte. Weg met zijn mijmeringen, zijn geprik in zijn handpalm, zijn gemompelde onzin; hij heeft geen idee waar hij het over heeft.

'Blijf eens bij het verhaal, Mr. Flood,' zeg ik.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Maar jij hebt toch een veel beter verhaal...?'

'Als dat zo was, zou ik het u toch niet vertellen.'

'Gelijk heb je.' Hij lacht. 'Dus, door mijn toedoen was Ruth bijna dood geweest, en gered, en leerde ze om haar gestoorde ideeën voor zich te houden en werd ze nog veel mooier dan ze al was.'

'En door uw toedoen kwam dat nest naar beneden en hadden de wespen haar bijna de das om gedaan.'

'*Shit happens*. Trouwens, Ruth had wel voorspeld dat ik met Mary zou trouwen.'

De stortbak komt vrolijk ruisend tot leven. Ik werp er even een blik op.

'Uw vrouw?'

Hij knikt. 'Hoewel mijn zus daar niet echt helderziend voor hoefde te zijn.'

'Hoezo niet?'

Mr. Flood aarzelde. ‘Mary had van dat vurige haar, als een zons-
ondergang in de herfst. Een boerendochter, maar geboren voor het
salonleven. Je zou nooit gedacht hebben dat ze geen dame was, van
oorsprong, geen koningin, Helena van Troje.’

‘U moet veel van haar gehouden hebben.’

Zijn lichaam verstijft. ‘O ja, moet dat?’

‘U moet haar toch missen.’

Zijn wenkbrauwen trekken zich samen boven boze blauwe ogen.
‘Moet dat ook?’

‘U bent toch al een hele poos alleen, inmiddels?’

‘Heb je dat vervloekte zorgplan überhaupt gelezen?’ Hij maakt
een zangerig, maar honend geluid. ‘De heer Cathal Flood, gepensio-
neerd kunstenaar, werktuigbouwkundig ingenieur en handelaar in
curiosa, woont alléén in zijn monumentale victoriaanse villa.’

‘Maar u hebt een zoon. Die zal u toch wel op de een of andere
manier tot troost zijn?’

‘Wat weet jij van mijn zoon?’

‘Wat ik in het zorgplan heb gelezen.’

Hij zwijgt, zijn gezicht het toonbeeld van walging. ‘Vertel op.’

‘Dr. Gabriel Flood is universitair docent Theaterwetenschap en
actief lid van de zangvereniging van West Ealing.’

‘Dr. Gabriel Flood is een lul-de-behanger.’

Ik kijk bedenkelijk. ‘Die heel graag wil dat zijn vader in Bridlemere
kan blijven wonen, met de best mogelijke zorg, zolang de heer Flood
in afwachting is van een plek in een geschikt verzorgingstehuis.’

Mr. Flood glimlacht zuur. ‘Wat nog een hele uitdaging zal zijn,
want die oude klootzak heeft bedreigd om herrie van bijbelse pro-
porties te schoppen – vuil spel, brandstichting en andere ellende –
als men hem naar een verzorgingstehuis brengt.’

‘Dat staat anders niet in het zorgplan. Dus u bent helemaal niet
van plan om naar een tehuis te verhuizen, Mr. Flood?’

‘Zolang er nog een gat in mijn kont zit niet, nee,’ zegt hij.

Hij kijkt me vol afkeer aan terwijl hij zijn benen schokkerig uit-

strekt. Dan springt hij op de grond, en wacht tot alle botten en gewrichten weer op hun plek schieten. Zijn grote hoofd wiebelt boven op zijn lijf, een en al afhappende kaak en woeste wenkbrauwen.

Hij is al halverwege de gang als ik het zeg.

‘Ik weet zeker dat uw zoon het beste met u voorheeft, Mr. Flood.’

Verrassend snel schiet hij de deur door, de vloer over.

Als hij kaarsrecht overeind staat is hij verbluffend lang.

Hij heeft iets weg van een gigantische handboog: zijn lichaam strakgespannen, iedere pees trillend. Hij wijst omlaag, naar mij, zijn wijsvinger als een pijl tussen mijn ogen mikkend.

‘Etterbak,’ sist hij.

Dan loopt hij achterstevoren de kamer uit, nog altijd wijzend, laat zijn arm vallen en loopt weg, de gang in. In zijn kielzog vallen bergen rotzooi op de grond.

Ik vraag me af of ik er de brui aan moet geven. Ik ga op de toiletpot zitten en denk erover na, aangezien mijn benen nog te wankel zijn. Boven mijn hoofd gutst het water door de leidingen, een plotselinge stortvloed in het reservoir, alsof dat al die tijd zijn adem had ingehouden.

Dan gebeurt het, in deze volgorde: de deur van het toilet klapt dicht, een zacht kreunend geluid diep in de stortbak, een toilettrol die zichzelf over de grond ontrolt.

Ik kijk naar de beenloze barbie. Ze lijkt geschrokken, ondanks haar montere glimlach.

Ik loop de ruimte half rennend door, probeer de deurknop, maar merk dat de deur op slot zit.

De muurlichten vlammen dankzij het plotselinge oplichten van de gloeidraden. Eerst heel fel, dan weer langzaam dovend.

Ik wacht af en met bonkend hart houd ik de deurknop vast en begin licht paniekerig te tellen.

Boven me begint de bovenkant van de oude stortbak te dansen als het deksel van een kokende pan, en het water begint in stroompjes over de bak te lopen. Dit wordt gevolgd door een geconcentreerd sissen, als het

hogedruklied van een stoomlocomotief. Uit de leiding spuit het water nu in opeenvolgende golven. Ik duw mezelf tegen de deur aan. Uit de stortbak gutst het water inmiddels in golven naar beneden. Tuimelend, buitelend en vallend, als neergesmeten springtouwen.

Het water in de toiletpot begint te schommelen.

De kraan van het fonteintje doet nu ook mee, eerst met een metaalig geknars, en dan spuugt het water eruit. Binnen een paar tellen is het wasbakje vol en stroomt het water op de vloer.

Ik zie dat er een melkfles, nota bene, omhoog plopt uit het wasbakje. Hij draait langzaam rondjes alsof hij, zich volledig bewust van zijn onverklaarbare aanwezigheid, wacht tot het publiek hem in de gaten heeft. En dan springt hij vastberaden met de waterval mee over de rand van de wasbak, drijft over het linoleum en botst zachtjes tegen de zijkant van mijn gymschoen.

De waterstroom stopt even onverwacht als hij begon. De laatste straal uit de stortbak stopt midden in de lucht, en valt in druppels uiteen op het zeil. De wasbak loopt weer leeg.

Het is stil, op een schuwe druppel en een berouwvol geborrel en schaaachtig gespetter na. Alsof de leidingen zich generen voor deze uitbarsting.

Achter mij gaat de deur van het toilet open.

De melkfles is een ouderwetse, provisorisch afgedekt met een stukje folie en wat plakband. Op een foto na is hij leeg. Ik droog mijn handen af en pulk de foto eruit.

Er staan twee kinderen op, hand in hand, naast een overdadige fontein. De stenen nimf in het midden van de fontein bekijkt hen smachtend nieuwsgierig, en doet ondertussen alsof ze luistert naar haar grote schelp. Het water in haar vijver ziet er solide uit, donker. Er hangen ijspegels aan de getrapte randen. De takken aan de struiken op de achtergrond zijn kaal en berijpt.

Het jongetje kijkt chagrijnig naar de camera. Hooguit een jaar of vier, zijn gezicht transparant bleek, zijn haar fel kastanjebruin.

Het meisje is ouder, een jaar of zeven, en heeft geen gezicht. In plaats daarvan zit er een brandplek dwars door de foto. De randen zijn weggesmolten en staan wat omhoog, het lijkt het werk van een sigaret.

Er marcheert een leger spinnen over mijn schedel. Ik voel me vervloekt door de foto alleen al vast te houden. Laat los, zeg ik tegen mezelf.

Maar ik laat niet los. Ik kijk naar het kroeshaar rondom de plek waar eerst haar gezicht was: roodbruin haar, onnatuurlijk fel, verlicht door de ondergaande winterzon. Ik kijk naar de lakleren schoenen van het meisje en naar haar in een rode maillot met een patroontje gestoken benen en haar donkerblauwe jas. De neuzen van haar schoenen raken elkaar. Alsof ze een duif is.

Ik draai de foto om. Het eerste woord is doorgekrast, een paar diep ingevreten halen. Er staat:

Xxxxxxxxxx en Gabriel, Bridlemere, 1977

Er is een voorwerp aangespoeld op mijn strand.

Waarom het mijne?

Mijn strand is een vreemd, onherbergzaam terrein. Er liggen overal rotsblokken en er heerst een vreemd, onvoorspelbaar getij.

Iemand anders, in een andere tijd, had vertrouwd op het onbekende – op de ongeziene ik. Die iemand had zijn bericht opgerold, in de fles gestopt en gehoopt dat zijn boodschap zou aankomen. Iemand heeft het verstuurd, en ik heb het ontvangen.

Zou het lomp van me zijn om het weer tussen al het andere wrakgoed te gooien en het door een ander te laten vinden?

Kan ik dat wel maken? Van alle krankzinnige objecten gaf het huis me nou juist dit.

De foto ligt op mijn handpalm, met omgekrulde randen, als een vis met voorspellende gaven. Wat het me voorspelt is niet veel goeds, dat weet ik wel zeker.

Ik kijk om me heen. Naar de doorweekte troep, de natte muren; naar de beenloze barbie die met een opgetrokken wenkbrauw naar me kijkt, vanuit de hoek. Haar fuchsiaroze lippen vormen een woord: wegwezen.